

Arrest

nr. 285 098 van 20 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. STOROJENKO en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, R. M., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine afkomstig uit Tbilisi. U huwde in 1997 met M. E. (...) (O.V. (...)) met wie u twee kinderen heeft. In augustus 2018 richtte u twee online bedrijven op. Naast u waren T. M. (...), D. T. (...) en G. D. (...), de leidinggevende personen. Toen u ziek werd gaf u de volmacht van uw bedrijven aan T. M. (...). Tijdens uw afwezigheid ging hij een lening aan en u diende de schulden - 4.000\$ - terug te betalen. U vernam hiervan begin 2020. G. (...) heeft een vader M. (...) die

een crimineel uit Senaki is die u ook bedreigde. U werd gedwongen de aandelen van uw bedrijf af te geven, van uw eerste bedrijf was dit in 05-06 2020, van uw tweede bedrijf in december 2020. Men stuurde toen criminelen op u af zogezegd om te onderhandelen. Zo werd u bedreigd door M. I. (...), de gevangenisdirecteur van Batumi. Men dreigde dat indien u de schulden niet zou afbetalen valselyk zou worden beschuldigd en naar de gevangenis worden gestuurd. U stuurde uw gezin omwille van deze problemen voor één jaar en twee maanden naar familie in het dorp Marzelisi. Op 17/10/2021 heeft uw vrouw Georgië verlaten en reisde ze naar België waar jullie dochter studeerde. Op 22/11/2021 kwam u ook naar België. Op 23/12/2021 heeft u samen met uw vrouw een verzoek om internationale bescherming ingediend. U en uw vrouw zijn in het bezit van de volgende documenten: jullie internationaal paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, huwelijksakte, bewijzen dat u de eigenaar van twee bedrijven was, een volmacht die u gaf, een attest van uw bank, medische attesten en een internetartikel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Georgië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen. Uw verklaringen houden immers geen steek en zijn ook tegenstrijdig.

Zo stelt u (CGVS p. 6 & 11) dat u in 2020, respectievelijk in de periode 05-06 en december, onder bedreigingen gedwongen werd de aandelen van uw bedrijven af te geven aan uw belagers, dat de bedrijven toen niet meer van u waren maar u wel nog de functie van directeur had. Gevraagd waarom u eind 2021 dan een volmacht diende te geven aan T. (...), stelt u dat u de directeur was, dat uw naam op de stempels stonden en dat u daarom een volmacht aan hem diende te geven opdat hij als directeur zou kunnen functioneren. U geeft ook aan dat toen u de aandelen aan hen gaf u nog de hoop had dat u nog iets kon bereiken met uw bedrijven, maar dat toen u zag dat dit niet zo was, dat u alles verloren had, dan ook maar de functie van directeur aan T. (...) gaf, dat u het gewoon had opgegeven. Deze beweringen vallen bezwaarlijk te rijmen met uw eerdere verklaringen (CGVS p. 5) waaruit blijkt dat u met T. (...) naar een notaris ging om hem die volmacht te geven over uw bedrijven omdat hij voor u werkte en u hem vertrouwde, dat u toen ziek was geworden, lang moest thuis blijven en revalideren, dat u de bedrijven niet meer kon leiden, en u hem daarom de volmacht gaf dat hij uw twee bedrijven mocht besturen. De vaststelling dat uit uw aanvankelijke verklaringen - toen de door u voorgelegde documenten werden besproken - u helemaal geen melding maakte van enige druk of bedreigingen om een volmacht over uw bedrijven aan een derde te geven, maar louter aangaf dat u dit deed omwille van medische redenen, ondermijnt reeds op manifeste wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uit uw verklaringen blijkt verder (CGVS p. 7) dat u door de personen die u bedreigden nooit fysiek belaagd bent geweest. Bij de DVZ (Vragenlijst pt. 3.5) stelde u echter dat u en D. (...) elkaar eens fysiek hebben aangevallen. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 11) dat u bedoelde dat uw belagers u grof aanspraken, dat er woordenwisselingen waren, dat ze u dreigden u iets erg aan te doen, maar dat u niet fysiek werd aangevallen, hetgeen uiteraard niet te rijmen valt met uw uitdrukkelijk bewering hierover bij de DVZ.

Bij de DVZ stelde u ook (Vragenlijst pt. 3.5) dat ze u ook bedreigden met uw kinderen. Ook uw vrouw gaf bij de DVZ (Vragenlijst vrouw pt. 3.5) aan dat u bedreigd werd over uw gezin, dat zij hoorde dat zij bedreigd werden via haar man, hetgeen psychologisch heel zwaar voor haar was. U ontkent echter dat u ooit via uw kinderen of vrouw werd bedreigd, dat uw belagers niets over hen zeiden, en dat u enkel persoonlijk werd bedreigd (CGVS p. 11-12). Voor het CGVS verklaart uw vrouw dan weer (CGVS vrouw p. 4-5) dat zij vermoedt dat u bedreigd werd met verwijzingen naar haar en de kinderen, dat u daarom het gezin naar een ander dorp stuurde, maar dat u haar niet vertelde hoe en over wie u bedreigd werd. Bij confrontatie stelt uw vrouw dat u inderdaad bedreigd werd via uw gezin en dat zij dit toch zo had verklaard toen ze zei dat u hen naar een ander dorp stuurde, hetgeen echter niet te rijmen valt met haar aanvankelijke bewering.

Bovenstaande vaststellingen raken aan de kern van uw relaas en verhinderen dat er enig geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven.

De door u aangebrachte documenten kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. Jullie internationaal paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, en huwelijksakte, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. De bewijzen dat u de eigenaar van twee bedrijven was, dat u een volmacht gaf, en het attest van uw bank m.b.t. uw afbetalingen, worden evenmin betwist maar tonen niet aan dat u in de door u beweerde omstandigheden een lening diende af te betalen aan een bank noch een volmacht diende te geven over uw twee bedrijven. Het internetartikel over een Georgische zakenman wiens zaak hem werd afhandig gemaakt, onder druk werd gezet, en werd vermoord, levert geen informatie over uw beweerde problemen, die ongeloofwaardig werden bevonden.

Wat betreft de door u voorgelegde medische documenten verklaart uw advocaat (CGVS vrouw p. 6) dat door uw moeilijke gezondheidssituatie rekening dient te worden gehouden met eventuele complicaties bij terugkeer, waaruit echter niet duidelijk blijkt dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat omwille van de door u ingeroepen medische redenen. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan u meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Op basis van wat voorafgaat, wordt u internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, E. M., zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar verzoek betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/6/1, § 1 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur".

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk

aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2022 waarbij hun verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Georgië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.4. Bij een terugkeer naar Georgië vrezen verzoekende partijen opnieuw problemen te kennen met de criminelen die eerste verzoekende partij bedreigden (administratief dossier, stuk 4, ‘deel CGVS’, notities CGVS R., p. 7, en notities CGVS E., p. 3).

2.2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partijen, gelet op hetgeen volgt, *in casu* geen elementen bijbrengen waaruit blijkt dat er substantiële redenen voorhanden zijn waaruit blijkt dat hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd.

Immers is de Raad van oordeel dat verwerende partij dient te worden bijgetreden in haar conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas, en dit gelet op verschillende flagrante tegenstrijdigheden in hun verklaringen aangaande essentiële elementen in hun asielrelaas, met name de omstandigheden waarin eerste verzoekende partij een

volmacht gaf aan T. en de bedreigingen aan het adres van eerste verzoekende partij zodat zij de aandelen van haar bedrijven zou overdragen en de schulden zou afbetalen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van eerste verzoekende partij over de volmacht die zij gaf aan T. geenszins steek houden en tegenstrijdig zijn. In de bestreden beslissingen wordt desbetreffend immers op goede gronden het volgende vastgesteld: *“Zo stelt u (CGVS p. 6 & 11) dat u in 2020, respectievelijk in de periode 05-06 en december, onder bedreigingen gedwongen werd de aandelen van uw bedrijven af te geven aan uw belagers, dat de bedrijven toen niet meer van u waren maar u wel nog de functie van directeur had. Gevraagd waarom u eind 2021 dan een volmacht diende te geven aan T. (...), stelt u dat u de directeur was, dat uw naam op de stempels stonden en dat u daarom een volmacht aan hem diende te geven opdat hij als directeur zou kunnen functioneren. U geeft ook aan dat toen u de aandelen aan hen gaf u nog de hoop had dat u nog iets kon bereiken met uw bedrijven, maar dat toen u zag dat dit niet zo was, dat u alles verloren had, dan ook maar de functie van directeur aan T. (...) gaf, dat u het gewoon had opgegeven. Deze beweringen vallen bezwaarlijk te rijmen met uw eerdere verklaringen (CGVS p. 5) waaruit blijkt dat u met T. (...) naar een notaris ging om hem die volmacht te geven over uw bedrijven omdat hij voor u werkte en u hem vertrouwde, dat u toen ziek was geworden, lang moest thuis blijven en revalideren, dat u de bedrijven niet meer kon leiden, en u hem daarom de volmacht gaf dat hij uw twee bedrijven mocht besturen. De vaststelling dat uit uw aanvankelijke verklaringen - toen de door u voorgelegde documenten werden besproken - u helemaal geen melding maakte van enige druk of bedreigingen om een volmacht over uw bedrijven aan een derde te geven, maar louter aangaf dat u dit deed omwille van medische redenen, ondermijnt reeds op manifeste wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.”*

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift een onderscheid maken tussen enerzijds een volmacht die aan T. werd gegeven in 2018, voordat de problemen ontstonden, zodat deze de bedrijven kon besturen tijdens de ziekte van eerste verzoekende partij, en anderzijds een tweede volmacht die kort voor haar vertrek van haar geëist werd omdat de initiële volmacht vernieuwd diende te worden doordat de eigenaars van het bedrijf ondertussen waren veranderd, meent de Raad dat zij hiermee de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheffen. Immers blijkt duidelijk dat de (tegenstrijdige) verklaringen van eerste verzoekende partij wel degelijk telkens betrekking hebben op de volmacht die zij aan T. in november 2021, kort voor haar vertrek, zou hebben gegeven. Wanneer haar tijdens haar persoonlijk onderhoud om meer duiding wordt gevraagd bij het door haar bijgebrachte document waarin vermeld staat dat zij vanaf 19 november 2021 een volmacht geeft aan T. (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 6), geeft zij aanvankelijk uitdrukkelijk aan dat zij deze volmacht ongeveer twintig dagen voor haar vertrek in november 2021 aan T. gaf, dit omdat zij ernstig ziek was en T. op deze manier het bestuur van haar bedrijven kon verderzetten. Zij vervolgt dat zij deze volmacht aan T. gaf omdat zij hem vertrouwde (notities CGVS R., p. 5). Het is dan ook wel degelijk flagrant tegenstrijdig met deze eerdere verklaringen dat eerste verzoekende partij even nadien dan weer omtrent diezelfde volmacht, verleend in november 2021, beweert deze aan T. te hebben gegeven omdat zij, na de problemen met haar bedrijven, inzag dat zij alles verloren had en het had opgegeven (notities CGVS R., p. 6-11). De vaststelling dat eerste verzoekende partij geen eenduidige verklaringen aflegt over de omstandigheden waarin de volmacht in november 2021 aan T. werd gegeven, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de beweerde problemen die zij gekend zou hebben met haar bedrijven.

Verder legt eerste verzoekende partij ook tegenstrijdige verklaringen af aangaande het feit of zij ooit fysiek belaagd is geweest door de personen die haar bedreigden. In de bestreden beslissingen wordt desbetreffend het volgende vastgesteld: *“Uit uw verklaringen blijkt verder (CGVS p. 7) dat u door de personen die u bedreigden nooit fysiek belaagd bent geweest. Bij de DVZ (Vragenlijst pt. 3.5) stelde u echter dat u en D. (...) elkaar eens fysiek hebben aangevallen. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 11) dat u bedoelde dat uw belagers u grof aanspraken, dat er woordenwisselingen waren, dat ze u dreigden u iets erg aan te doen, maar dat u niet fysiek werd aangevallen, hetgeen uiteraard niet te rijmen valt met uw uitdrukkelijk bewering hierover bij de DVZ.”*

Het louter ontkennen dat eerste verzoekende partij dergelijke verklaring heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, biedt allerminst soelaas. De Raad duidt erop dat uit de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat eerste verzoekende partij er duidelijk beweerde ook fysiek belaagd te zijn geweest. Immers, gevraagd hoe vaak men haar heeft bedreigd, verklaarde zij uitdrukkelijk dat zij en haar belagers vier of vijf keer een woordenwisseling hebben gehad en dat D. en zij *“elkaar ook eens fysiek (hebben) aangevallen”* (zie administratief dossier, stuk 7, deel ‘DVZ’, vragenlijst CGVS, R., vraag 3.5). Overigens dient erop te worden gewezen dat eerste verzoekende partij het verslag van haar

verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor akkoord ondertekende nadat het aan haar werd voorgelezen in het Georgisch (zie vragenlijst CGVS R.). *Post factum* beweren dat zulks niet door haar werd verklaard, is dan ook niet ernstig.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen evenmin eenduidig zijn over de vraag of ook hun kinderen werden bedreigd. Verwerende partij motiveert dienaangaande immers terecht het volgende: *“Bij de DVZ stelde u ook (Vragenlijst pt. 3.5) dat ze u ook bedreigden met uw kinderen. Ook uw vrouw gaf bij de DVZ (Vragenlijst vrouw pt. 3.5) aan dat u bedreigd werd over uw gezin, dat zij hoorde dat zij bedreigd werden via haar man, hetgeen psychologisch heel zwaar voor haar was. U ontkent echter dat u ooit via uw kinderen of vrouw werd bedreigd, dat uw belagers niets over hen zeiden, en dat u enkel persoonlijk werd bedreigd (CGVS p. 11-12). Voor het CGVS verklaart uw vrouw dan weer (CGVS vrouw p. 4-5) dat zij vermoedt dat u bedreigd werd met verwijzingen naar haar en de kinderen, dat u daarom het gezin naar een ander dorp stuurde, maar dat u haar niet vertelde hoe en over wie u bedreigd werd. Bij confrontatie stelt uw vrouw dat u inderdaad bedreigd werd via uw gezin en dat zij dit toch zo had verklaard toen ze zei dat u hen naar een ander dorp stuurde, hetgeen echter niet te rijmen valt met haar aanvankelijke bewering.”*

Waar verzoekende partijen menen dat hun verklaringen hierover niet tegenstrijdig zijn en dat uit hun verklaringen telkens blijkt dat zowel zij als hun kinderen bedreigd werden en in gevaar waren, oordeelt de Raad evenwel dat uit bovenstaande vaststellingen duidelijk blijkt dat hun opeenvolgende verklaringen wat betreft de vraag of hun belagers ook expliciet hun kinderen bedreigden wel degelijk flagrant tegenstrijdig zijn en allerminst met elkaar kunnen worden verzoend.

Gelet op het voorgaande, concludeert de Raad dat verzoekende partijen geen overtuigende argumenten bijbrengen die voormelde bevindingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, in een ander daglicht plaatsen. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van (één versie van) reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissingen gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

2.2.6. In zoverre verzoekende partijen menen dat in de bestreden beslissingen onvoldoende rekening gehouden werd met de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij, wijst de Raad nog op wat volgt.

Vooreerst kunnen verzoekende partijen niet worden bijgetreden waar zij in hun verzoekschrift opperen dat verwerende partij diende te onderzoeken of de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij een invloed heeft op haar capaciteit om de bescherming van de Georgische autoriteiten in te roepen in geval van terugkeer. Immers blijkt uit wat voorafgaat dat de vervolgingsfeiten, waarvoor zij beweren bescherming nodig te hebben, volstrekt ongeloofwaardig zijn. Enige bescherming desbetreffend is derhalve niet aan de orde. Derhalve is ook de in het verzoekschrift geciteerde informatie aangaande de beschermingsmogelijkheden in Georgië irrelevant.

Waar verzoekende partijen menen dat eerste verzoekende partij gezien haar gezondheidstoestand een gemakkelijk doelwit vormt voor verdere afpersing in geval van terugkeer, dient herhaald te worden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beweerde afpersingsproblemen.

Verder tonen verzoekende partijen op geen enkele wijze aan hoe het kwetsbaar profiel van eerste verzoekende partij op zich in hun hoofde aanleiding geeft tot een nood aan internationale bescherming. Indien verzoekende partijen een verblijfsmachtiging wensen te bekomen op basis van medische gronden, dienen zij hiertoe de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te volgen.

2.2.7. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal eveneens bij waar deze inzake de door verzoekende partijen bijgebrachte documenten het volgende stelt: *“De door u aangebrachte documenten kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. Jullie internationaal paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, en huwelijksakte, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. De bewijzen dat u de eigenaar van twee bedrijven was, dat u een volmacht gaf, en het attest van uw bank m.b.t. uw afbetalingen, worden evenmin betwist maar tonen niet aan dat u in de door u beweerde omstandigheden een lening diende af te betalen aan een bank noch een volmacht diende te geven over uw twee bedrijven. Het internetartikel*

over een Georgische zakenman wiens zaak hem werd afhandig gemaakt, onder druk werd gezet, en werd vermoord, levert geen informatie over uw beweerde problemen, die ongeloofwaardig werden bevonden. Wat betreft de door u voorgelegde medische documenten verklaart uw advocaat (CGVS vrouw p. 6) dat door uw moeilijke gezondheidssituatie rekening dient te worden gehouden met eventuele complicaties bij terugkeer, waaruit echter niet duidelijk blijkt dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat omwille van de door u ingeroepen medische redenen. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan u meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.”

Door verzoekende partijen worden geen concrete elementen aangebracht die hierop een ander licht werpen.

2.2.8. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog opmerken dat eerste verzoekende partij op heden nog steeds bedreigd wordt en bedreigende boodschappen van haar belagers krijgt via andere Georgiërs die in België verblijven, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft waarvan niet het minste bewijs wordt bijgebracht.

2.2.9. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Georgië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

2.2.10. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 5), en dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 5 mei 2022 de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Georgisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is. Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT